

[Valdemar Sørensen.]

ærede Landbrugsminister for hans Initiativ i Retning af at skabe en foreløbig Foranstaltning, der maaske kan gøre Tingene bedre, indtil vi kommer til at snakke alvorligt om den fremtidige Ordning af hele Svineproduktionens Afsætning.

Jeg maa saa takke den højtærede Undervisningsminister for Svaret paa mine Bemærkninger angaaende Afskedigelsen af københavnske Tjenestemænd, der betragtes som uegnede til deres Hverv. Men den summariske Form af Afvisning, som Svaret fik, og som jeg erkender det under de foreliggende Omstændigheder maatte faa, tvinger mig til at røre ved Sagen en Gang endnu. Hvad Formalia angaar, er Afskedigelsen fuldt ud i Orden, den er sket paa Grundlag af § 40 i Loven af 20. Maj 1933 om Tilsyn med Folkeskolen, der siger, at med Hensyn til Afskedigelsen af københavnske Lærere forholder man sig ganske efter de almindelige Vedtægter i Kommunen, hvilket altsaa vil sige, at Københavns Kommunes almindelige Vedtægter tillader, at en Tjenestemand bliver afskediget, uden at han har faaet Lejlighed til at retfærdiggøre sig.

Jeg gør heroverfor opmærksom paa, at midt i Københavns Kommune ligger en stor Kommune, hvor Forholdene for Lærernes Vedkommende i hvert Tilfælde er helt anderledes; herom siger nemlig §§ 32 og 33 i den samme Lov, at med Hensyn til Afskedigelse af Lærere, der befindes uegnede til deres Hverv, har Undervisningsministeren den sidste Afgørelse i sin Haand og det oven i Købet saaledes, at hvis Ministeren ikke finder at kunne træffe Bestemmelsen paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger, kan han nedsætte et Udvalg paa 3 Mand, og til dette Udvalg har den paagældende Tjenestemand Adgang sammen med sin juridiske Konsulent og kan føre sin Sag. Man ser altsaa, at klos op ad hinanden ligger der to Principper for Afskedigelse, og det er ganske klart, at det Princip, man følger i Københavns Kommune, ikke kan opretholdes.

Jeg havde nu troet, der var en vis Forbindelse mellem, hvad der sker i Københavns Kommune, og hvad man anser for rigtigt i Staten, idet som bekendt Overpræsidenten er Statsmagts tilsynsførende med de kommunale Anliggender i København, og jeg ved ikke rettere, end at Kommunalloven af 1857 giver Overpræsidenten Adgang til at sætte sig imod en hvilken som helst Beslutning af skadelig Natur, der træffes i Kommunen. Jeg kan ikke se

andet, end at Overpræsidenten her har for sømt en god Lejlighed til at følge Lovens Ord og Aand. Det gør et ilde Indtryk at se, at denne Afskedigelse er foretaget af en Skoledirektion, hvor Overpræsidenten er Formand.

Saadan som Forholdene nu ligger, vil der ikke være andet at gøre end at lade Spørgsmaalet om Afskedigelsesformerne i Københavns Kommune være afhængig af de forfatningsmæssige Afgørelser, der staaer for Døren i Kommunen. Der er ikke andet at gøre for de Folk, der mener sig forurettet, end at søge gennem den almindelige politiske Udvikling i Kommunen at ændre disse Forhold, saadan at den nye kommunale Forfatning for Københavns Kommune ikke kommer til at bære den samme uklædelige Plet, som Tilfældet er med den nuværende Forfatning.

Jeg takker den højtærede Justitsminister for Svaret paa mit Spørgsmaal angaaende Emigranternes Arbejdstilladelse. Jeg forstaaer — og jeg forstod, før jeg stillede det — alle de Vanskeligheder, der knytter sig til det, og hvis Forholdet er dette, at man ikke kan skabe Regler, som man kan sige giver en lille Smule Forhaandsbetryggelse for de paagældende, saa er jeg tilfredsstillet ved den Maade, hvorpaa den højtærede Minister besvarede mit Spørgsmaal, og navnlig besvarede det i Belysning af mit Ordskifte med det ærede Medlem Hr. Prieme.

I øvrigt maa jeg sige, at det eneste, jeg har været ked af i den Forbindelse, er det, at den højtærede Minister synes at gaa ud fra, at Sagen er rejst udelukkende paa Grundlag af en Uenighed mellem det ærede Medlem og mig. Det er ingenlunde Tilfældet. Jeg kan oven i Købet sige, at efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Prieme har benyttet mine Udtalelser uden for denne Sal, vil det fremtidig være helt umuligt for mig at blive enig eller uenig med det ærede Medlem Hr. Prieme om noget som helst under Forhandlingerne i dette høje Ting.

Jeg maa maaske til Gengæld for den højtærede Justitsministers venlige Besvarelse tillade mig at give den højtærede Minister et godt Raad. Det skulde være det, at den højtærede Minister indtog den samme Stilling over for det ærede Medlem Hr. Prieme som jeg. Jeg synes ikke, det er nogen god Idé med at starte den foreslaaede Radio-diskussion mellem den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem. Jeg tror ikke paa, at nogen som helst, heller ikke Lytterne, kan have nogen Glæde af at se